

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroja (vicepresident), Joan Ballester, Maria Favà, Lluís Foix, Rosa Font, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Llorenç Soldevila, Antoni Vila Casas i Pep Collelldemont (defensor del lector).

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

MÀRIUS SERRA HA ANAT BASTINT UNA TRAJECTÒRIA D'ESCRITOR D'UNA NOTABLE SOLIDESA

Antoni Dalmau

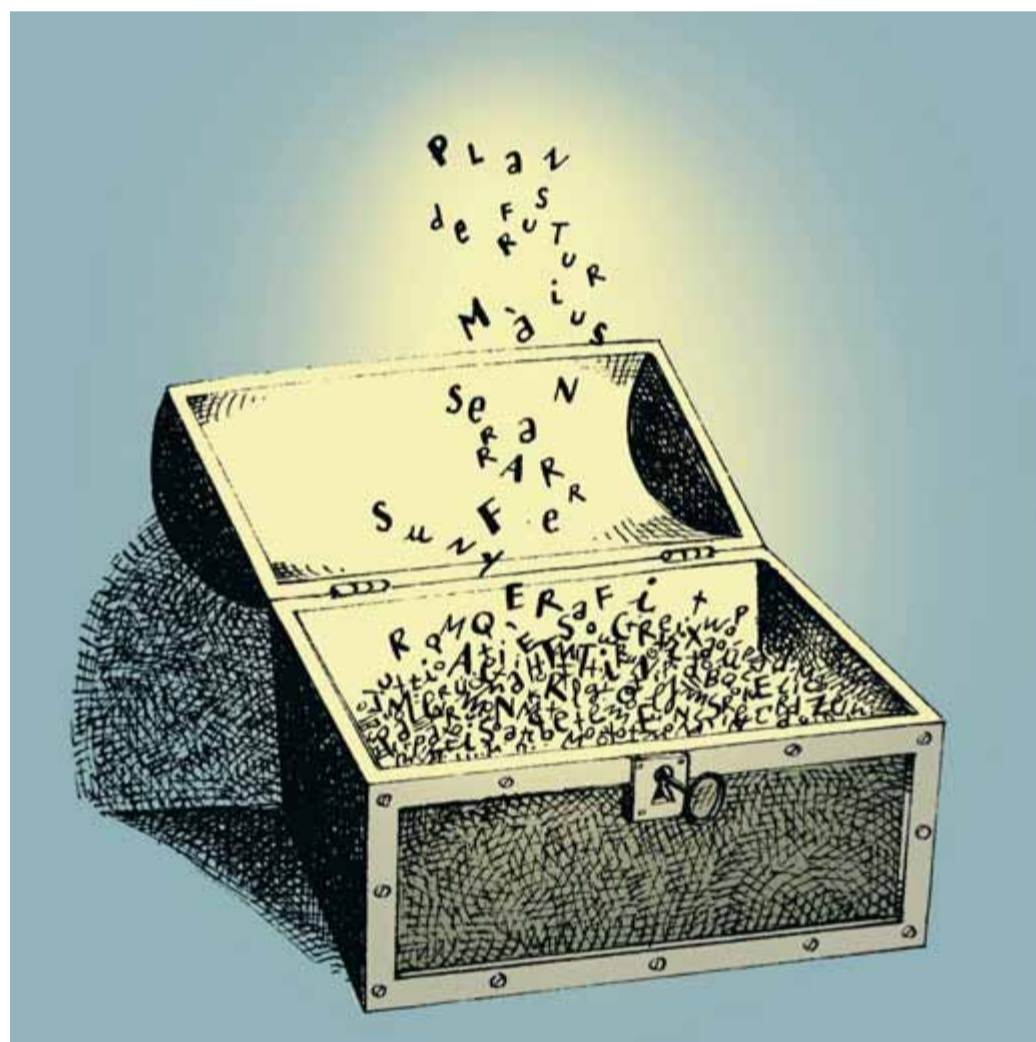
Escriptor

‘Plans de futur’

Escriure és l'art de combinar les paraules amb harmonia i sentit. És un talent natural que, com tots els altres, està repartit de manera desigual i només en un cert grau pot ensenyar-se i afinar-se, com fan els escriptors mateixos amb el seu esforç personal i com pretenen fer, ara, les escoles d'escriptura. Per a la majoria dels qui escriuen, les paraules són les peces d'un immens trencaclosques que, un cop col·locades en el lloc escaient per construir la frase, ja poden tornar a la capsa que les guarda (la memòria, el diccionari, l'obra publicada dels altres autors, etc.). Però hi ha una espècie molt poc corrent d'escriptors que juguen amb les paraules d'una altra manera i que en saben treure tresors inesperats, sigui en elles mateixes, sigui fent ús d'una art combinatòria diferent. L'apel·latiu que mereixen aquesta gent singular pot ser divers, segons que es posi l'accent en una o altra de les seves habilitats tan poc usuals.

TOTHOM SAP QUE A CATALUNYA TENIM, entre nosaltres, unes quantes persones dotades d'aquest art original. I, entre totes elles, n'hi ha una que brilla amb llum pròpia i que no para de salpebrar-nos la vida amb jocs i enigmes que ens va plantejant des de totes les tribunes. És Màrius Serra, que sembla veure en els mots uns atributs que, de manera espontània, molt pocs seriem capaços de veure. Quan ens els posa a la vista, o bé quedem admirats amb la mateixa sorpresa que té el públic davant la màgia del prestidigitador, o bé ens sentim convidats a trencar-nos el cap per aclarir-ne la resposta. De vegades ens en sortim, de vegades, no. Però el joc ens ha seduït de tal manera que ja no ens cansaríem mai de seguir noves propostes, nous reptes. De fet, això és el que fem quan el sentim o el llegim cada matí, o quan mirem d'acabar els seus mots encruats –ja n'ha publicat més de vuit mil!–, i no ens voldríem perdre mai cap meandre del recorregut que ens brinda a través d'un món fascinant.

AQUESTA ÉS, PROBABLEMENT, la faceta més visible de Màrius Serra, perquè se'ns ofereix a través dels mitjans de comunicació i té l'encís del joc i de l'enigma. Però al costat d'aquest art difícil i sovint endimoniat, aquest home ha anat bastint a poc a poc, paral·lelament, una trajectòria d'escriptor d'una notable solidesa. Anava a dir una trajectòria *convencional* per fer-me entendre, però aquest mot té una connotació que no faria justícia al resul-

CRISTINA LOSANTOS

tat del seu treball. Un treball que, tot i moure's en el territori del món de la novel·la que ja ens resulta familiar, sempre l'enriqueix amb una visió diferent, amb una aportació que també acaba essent original i li confereix una veu pròpia.

ARA MATEIX, MÀRIUS SERRA ha tret una novel·la que es diu *Plans de futur* i que va merèixer el darrer premi Sant Jordi. És una recreació ficcionada de la vida de Fer-

ran Sunyer, un gran matemàtic català i un home que tenia una atrofia gairebé total del sistema nerviós. És la història d'ell, d'aquest savi, però també de les seves germanes, que ho deixen tot per acompanyar-lo sempre. Que el protagonista sigui un home discapacitat ens retorna immediatament a un llibre anterior de Serra, *Quiet* (2008), on ens parlava de la seva relació amb el seu fill Lullu, afectat per una encefalopatia greu. I d'aquest àmbit tan

particular, el de la gent atrofada, se'n desprèn de manera immediata una qualitat de la novel·la que ens subjuga des del primer moment: la capacitat de l'autor de recrear una realitat física i mental tan complexa i dolorosa i saber-ho fer amb precisió i calidesa alhora, potser perquè Serra ha volgut defugir sempre en aquests temes un to planyívol carregat de complexos. També el món dels infants, amb els seus jocs d'aparença innocent, de vegades divertits i de vegades inevitablement cruels, és descrit amb justesa, amb un equilibri que sap combinar bé les actituds i les conductes amb l'evocació dels indrets, les cases, els patis i els terrats on la vida transcorre.

A MESURA QUE VA FENT CAMÍ, l'obra es pobla de silencis i conductes que semblen inexplicables però que se'ns faran més clares finalment. Avancem, doncs, seduïts per la força de la narració i intrigats per trobar les claus i el sentit de la manera de fer dels personatges. I, com no podia ser d'altra manera, avancem, també, suggestionats per la temptació inevitable de Serra –una temptació que ni ell ni nosaltres voldríem evitar– pel joc màgic de les paraules,

que dringuen de manera sorprenent o s'entrellacen amb la paradoxa d'un tomb lingüístic que ens agafa de manera imprevista. No crec que n'abusi, però, i això que sempre he pensat que la màgia del joc verbal és una mena d'embriaguesa que Màrius Serra deu haver de resistir de manera permanent. Se'n surt, i la “combinació de mots amb harmonia i sentit” arriba a port d'una manera feliç.

AQUEST ARTICLE NO ÉS CAP ANÀLISI ni cap crítica literària, sinó una simple invitació a la lectura. Perquè hi ha una altra cosa, també, en aquest llibre: la defensa implícita de l'home que és capaç de superar les limitacions físiques per projectar la seva intel·ligència, la seva bonhomia, el seu humor, fins i tot. Serra ha dit que Ferran Sunyer ha estat un model de resistència, de resiliència: doncs, sí, i fa goig de veure combinada amb encert i mestria l'exposició d'aquesta vida amb un gruix de literatura ben escrita.

Serra ha dit que Ferran Sunyer ha estat un model de resistència, de resiliència: doncs, sí, i fa goig de veure combinada amb encert i mestria l'exposició d'aquesta vida amb un gruix de literatura ben escrita